

Suomen sarjakuvaseura r.y:n hallitus

Veli-Pekka Alare

Hallituskatu 25 D 92, 33200 Tampere 20, puh. 931/27909

Markku Haapio

Yhteiskoulu, 21570 Sauvo, puh. 921/730919

Ilpo Hakasalo (puheenjohtaja)

Vaasankatu 19,B 34, 00500 Helsinki 50, puh. 713 452 (koti)
784 460 (työ)

Kersti Juva

Nervanderinkatu 12 A 13, 00100 Helsinki 10, puh. 449 812

Tarmo Koivisto

Kruunuvuorenkatu 9 B 6, 00160 Helsinki 16, puh. 636 962

Jyrki Laelma (varapuheenjohtaja ja rahastonhoitaja)

Albertinkatu 13 A 15, 00210 Helsinki 21, puh. 647 711/286 (työ)

Eila Sandborg (sihteeri)

Merikatu 5 D, 00140 Helsinki 14, puh. 634 730 (koti)
578 822 (työ)

Julkaisija: Suomen sarjakuvaseura r.y.

P1 927, 00101 Helsinki 10

Postisiirtotili 35164 - 9

Jäsenmaksu 8 mk/alle 18-vuotiailta 4,-

Osoitteenmuutokset pyydetään lähettämään
kirjallisesti postilokeroon

Toimittajat: Juhani Härmä, Kersti Juva, Heikki Kaukoranta

Kirjoittajat vastaavat itse artikkeleissaan esittämistä mielipiteistä
jotka eivät välttämättä edusta Suomen sarjakuvaseuran tai Sarjain-
fon toimituksen kantaa.

UUODEN 1972

UUOSIKOKOUS

Suomen sarjakuvaseura r.y:n sääntömääräinen vuosikokous pidettiin 28.10. Steiner-koululla Helsingissä. Seuran uudeksi puheenjohtajaksi valittiin Ilpo Hakasalo ja hallituksen muksi jäseniksi Veli-Pekka Alare, Markku Haapio, Kersti Juva, Tarmo Koivisto ja Jyrki Laelma. Valinnat olivat yksimielisiä. Hallitus piti kokouksensa heti vuosikokouksen jälkeen ja kutsui seuran sihteeriksi Eila Sandborgin. Sarjainfon toimittajiksi hallitus valitsi Juhani Härmin ja Heikki Kaukorannan.

Vuosikokouksessa valittiin tilintarkastajiksi ensi vuodeksi Osmo Jokinen ja Jukka Kemppinen sekä heidän varamiehikseen Kai Mäkinen ja Jukka Rislakki. Edellinen hallitus ehdotti kokouksessa vuoden 1973 jäsenmaksun suuruudeksi 6 mk ja alle 8-vuotiailta 3 mk, mutta lisäksi tehtiin kolme muuta ehdotusta: 7/3,5 mk, 5/2,5 mk sekä 8/4 mk. Viimeksi mainittu ehdotus voitti äänestyksen, joten jäsenmaksu jäi siis ennalleen.

Kokouksessa hyväksyttiin myös julkilausuma.

JULKILAUSUMA Suomen Sarjakuvaseura r.y:n vuosikokouksessa 28.10.1972

Suomen sarjakuvaseura r.y:n vuosikokous toteaa, että suomalainen sanoma- ja aikakauslehdistö käyttää hyvin vähän suomalaisten pila- ja sarjakuvapiirtäjien töitä ja että lehtien sarjakuvasisivut kaipaaisivat muutenkin uudistamista. Seura epäilee, että aina ei ole kysymys rahan vaan pikemminkin kiinnostuksen ja tahdon puutteesta.

Varsinkin käännökseltään, painoasultaan ja tasoltaan huonojen sekä moraaliltaan epäilyttävien ulkomaisten sarjakuvien tilaamisen voisi Seuran mielestä hyvin lopettaa, etenkin kun on käynyt ilmi, että Suomessa on nykyään useita lahjakkaita sarjakuvantekijöitä. He ovat usein alityöllistettyjä tai verraten huonosti palkattuja.

Koska hintaero kallistaneen vaa'an useimmiten ulkomaisten tuotteiden puolelle, ehdottaa Suomen sarjakuvaseura, että lehdet anoisivat rahastoilta tukea, jolla hintaero peitetäisiin. Samalla seura toivoo valtion taide-elimien ja eri säätiöiden ottavan huomioon, että sarjakuva on ala, joka on vain harvoin ja sattumalta saanut julkista tukea ja tunnustusta.

+++++

Sarjainfoa pyritään ensi vuonna edelleen julkaisemaan kuusi kertaa vuodessa ja ulkoasua parantamaan mahdollisuuksien (=varojen) mukaan. Tässä yhteydessä on syytä huomauttaa, että harvat ulkomaiset fanzinet ja jäsenlehdet ilmestyvät yhtä usein tai useammin kuin Sarjainfo. Esim. Ruotsin Seriefrämjandetin Thud ilmestyy neljästi vuodessa, samoin monet ranskalaiset, belgialaiset ja italialaiset lehdet.

+++++

Taannoisilla populaarikulttuuripäivillä oli myytävänä päiviä mainostavia edustavia monivärijulisteita (42 x 59 cm), jotka saavuttivat suuren suosion. Julisteita saa vielä tilata postiennakolla 2 mk + postikulut seuran osoitteesta tai postitse sihteeriltä.

JÄLKIKATSAUS

POPULAARIKULTTUURIPÄIVIIN

Voidaan hyvällä syyllä sanoa, että Suomen sarjakuvaseura r.y:n ja Kriittisen Korkeakoulun 28-29.10.1972 järjestämät populaarikulttuuripäivät onnistuivat. Tietty varovaisuus ennakkomainonnassa aiheutti sen, että järjestäjät saivat jonkin verran moitteita informaation heikkoudesta. Yleisö määrää joka tapauksessa sikäli "oikein mitoitettu", että Rudolf Steiner-koulun salissa ei ollut tyhjän tuntuista, mutta ei myöskään ahdasta. Sarjakuvaseuran jäsenethän saivat tiedon päivistä Sarjainfon edellisessä numerossa, myös Kriittinen korkeakoulu tiedotti niistä lehtisessään ja muille asiasta kerrottiin kyllä mm. useiden päivälehtien kulttuuri- ja tapahtumapalstoilla.

Professori Matti Kuusi lanseerasi avajaisesitelmässään sarjakuville, Katri-Helenan lauluille, tupakkajulisteille, julkkistarinoille ynnä muille joukkoviestinnän keinoin laviaville populaari-ilmiöille yhteisen määritelmän: poploren. Sana tulee saamaan hyvinkin vankan käytön. Ilpo Hakasalo kertoi omaleimaisen suomalaisen tangon kehityksestä, sen sanojen aiheista ja nykytuotannosta. Musiikkinäytteet esitti Esko Rahkonen yhtyeineen. Pekka Gronow teki selkoa kansalliselta pohjalta elävästä populaarimusiikista ja totesi, että ylikansallisen popmusiikin voittokulkua tuskin voi esittää, mutta että paikallisia ilmentymiä on tuettava. Popkulttuurin tutkimukseen tulee kiinnittää vakavaa huomiota. Raimo Möysä ruoti sitä välinpitämättömyyttä, millä lehdet suhtautuvat popmusiikin kritiikkiin. Television sarjaviihteen selvä asema yhdysvaltalaisjohtoisten taloudellisesti-poliittisten valtarakenteiden osana oli Max Randin tarkasteltavana. Pentti Kempainen selosti suomalaisen "jalostavan ja viattoman" radioviihteen kehitystä 1920-luvulta nykypäiviin.

Jälkimmäisen populaarikulttuuripäivän aloitti Jukka Rislakki. Hän osoitti esityksessään vakuuttavasti amerikkalaisen popkulttuurin yhä voimistuneen otteen kaikkialla länsimaissa, myös Suomessa mm. elokuva-, äänilevy- ja sarjakuvatuotannon yksipuolista jana ja valinnan mahdollisuuksien supistajana. Juhani Niemi valotti kioskikirjallisuutta massakulttuurin osana ja kertoi, että tälläkin alueella tavarankäytön alkuperä on muuttamassa kotimaista novellilukemistoa lukuun ottamatta etupäässä amerikkalaista (hieman englantilaista ja saksalaista). Jukka Kempainen ei katsonut aiheelliseksi pohtia, onko sarjakuva taidetta vai ei, vaan keskittyi antamaan Aku Ankalle erilaisia riemastuttavia ja terävän eritteleviä tulkintoja. Kaupallisen aikakauslehdistön tarkoitusta pelisäännöksiä, joita meilläkin yhä tiukemmin noudatetaan, teki selkoa Marja-Leena Markkula. Osmo Jokinen sanoi loppupuheenvuorossaan, että poploren vaikutusta on vaikea määrittää minkäänlaisina mittayksikköinä. Varmaa on kuitenkin, että on sekä hyvää että huonoa populaarikulttuuria.

Toisena päivänä olivat paikalla haastateltavina myös viihdekirjailija "painosten herratar" Anni Polva sekä Hymyn, VIPin ym. palstoja viljellyt ja VIPiä myös päätoimittanut Unto Kivelä. Taideteollisen oppilaitoksen oppilaskunnan Timo Aarnialan johdolla pystyttämä popnäyttely oli yleisön kiinnostuksen kohteena molempina päiviä. Kahvilassa - joka sekin oli suosiossa - taas esitettiin sarjakuva-aiheista diasarjaa, jonka oli koennut Elisse Heinimaa.

Useimmat valtakunnalliset päivälehdet ja maakuntalehdet huomioivat päivät kulttuuri-osastoissaan, monet varsin näkyvästi, vaikka paikalla ei ollut kovin paljon toimittajia. "Ominta" aineistoa päivistä kirjoittivat kai Hufvudstadsbladet, Ilta-Sanomat ja Kaleva. HBL jopa pääkirjoituksen, muuten laajahkosti mm. Helsingin Sanomat, Aamulehti ja Etelä-Suomen Sanomat. Uusi Anna julkaisi myöhemmin Matti Kuusen esitykseen perustuvan parin aukeaman jutun poploreista. Erkki Pälli antoi Antennissa päivien järjestelyistä ja annista melko kielteisen kuvan, jonka Osmo Jokinen päivien puolesta laatimassaan vastineessa pystyi osoittamaan varsin yksipuoliseksi ja virheelliseksi. Myös radio ja tv olivat paikalla ja ovat sittemmin useassakin yhteydessä julkistaneet kokoamaansa aineistoa. Näin ollen populaarikulttuuripäivät ovat tässäkin mielessä täyttäneet tarkoituksensa. Nythän on tärkeintä, että keskustelu päivien esille tuomisesta asioista jatkuu ja tutkimustyö saa vauhtia. JH.

- HERGETÄ TAPAAMASSA -

Lisäyksenä viime numeron Hergé-artikkeliin mainittakoon, että Tintin au Congo piirrettiin uudelleen 1946, samoin Tintin en Amérique. Samana vuonna piirrettiin myös Sini-sen Lootuksen neljä ensimmäistä sivua uudelleen ja vuonna 1947 uusittiin Ottokarin Valtikassa taustat ja syldavialaiset asut. Albumissa Tintin au Pays de L'or Noir on vuonna 1971 kokonaan uusittu 11 sivua, alkaen sivulta 6 aina sivulle 19, sivulla 20 yksi uusi kuva. Ensimmäiset yhdeksän Tintti-albumia (Tintin au pays des soviets - Kultasaksinen rapu) on aikoinaan julkaistu aluksi mustavalkoisina. Aivan näin erikseen kannattaa jutun lopussa mainituista opuksista suositella "Spécial Hergé" (Schtroumpf - les cahiers de la bande dessinée), hintaa 11 frangia ja asiaa mahdottomasti

Tästä on mukava jatkaa samaa aihetta ja kertoa käynnistä Hergén studiolla, jonka allekirjoittanut pääsi tekemään 12.9. Aikaa viipyä Brysselissä oli vain yksi iltapäivä ja koko ajatus syntyi ihan hupimieleessä, mistään etukäteen valmistelluista haastattelusta ei siis ollut tietoaakaan. Niinpä tässä onkin pantu paperille tuona päivänä nähtyä ja kuultua ilman sen kummempia.

Studion tilat täyttävät yhden kerroksen pienestä liikerakennuksesta lähellä kaupungin keskustaa. Viidennessä kerroksessa tietää saapuneensa kohdalle: silmiin osuu ensin kaksi mustaa knallia ja kaksi kävelykeppiä vaatenaulakossa. Vasemmalla, lasiseinän takana komeilevat Ottokarin valtikka, Moulinsartin soittokunnan viiri sekä kuuraketin ja Auringon Tempelin pienoismallit, jälkimmäinen jyrkällä vuorenhuipulla viidakon ympäröimänä. Ja oikealla sitten lasiovi ja soittokellon nappi. Oven takana näkyy epäsuoran valaistuksen rauhallisessa loisteess moderni eteistila ja käytävä, jonka varrella viisi kuusi ovea, jokapuolella leviää kokolattiamatto, siellä täällä pari huonekasvia, seinillä abstraktia taidetta, pöydällä vihdoin muutama Tintti-kirja, Soitto tuo paikalle naishenkilön, tämä tiedustelee tulijan asiaa. Hetken odotus ja Hergé ilmestyy, hymyilee ja tervehtii. Varsinaisessa ateljee-salissa saa ensimmäinen värittäjä huolekseen selostaa studion toimintaa. Taiteilijoita on viisi, Hergén sihteerillä on erilliset tilansa kaikkein pyhimmän vieressä. Taiteilijoista kaksi huolehtii uutta Tinttiä tehtäessä taustoista, toinen on erikoistunut luontoon, vaikka piirtää muitakin taustoja, toinen taas saa tehtäväkseen autot, lentokoneet, tekniset laitteet yleensä jne. Loput kolme ovat värittäjiä. Mainittakoon, että ensin mainittu taustapiirtäjä, Bob de Moor nimeltään, on maineikas sarajakuvantekijä itsekkin. Ateljeessa panee ensin merkille viisi suurta vaakatasoista työpöytää, suuret arkistokaapit, julisteet ja yhä abstraktin taiteen seinillä ja vielä sen, ettei missään näy Tintin Tinttiä. Työn alla on parhaillaan bensini-aseilla myytäviksi tarkoitettujen tarrojen mallien väritys, hahmoina näyttävät esiintyvän mm. Haddock, Tuhatkauno ja Zorrino. Toisella pöydällä valmistuu kaavapiirustus pahvista irtileikattavaan pienoismalliin, joka esittää Rastapopouluksen piilolinnaa, sellainen nimittäin esiintyy kohtapuoliin valmistuvassa piirretyssä Tintti-elokuvassa "Le Lac aux Requins", haitten järvi. Kolmantena työssä on joukko kumista valmistettavien maskottien mallipiirustuksia. Kiinnostavampaa on katsella Tintin alkuperäisplansseja, joista huomaa Hergén pikkutarkkuuden, puhtaanapiirrettynäkin on moneen tehty korjauksia. Ikävä kyllä kaikki sotaa edeltävän ajan alkuperäiset on siirretty muualle, joten niitä ei pääse näkemään. Plansseja katseltaessa keskustelu luiskehtaa, kun kerran Hergé on kysymyksessä, iän-kuiseen kiistaan rasismista. Studion henkilökunta tuntuu olevan sitä mieltä, että jokainen on aikansa lapsi. Mutta on monia, joille juuri nuoruuden lipsahdusten korjaaminen on merkki jostain. No, kuten sanottua, on siitä ja monesta muusta mielenkiintoisesta asiasta parempi puhua aivan erikseen.

Hergén sihteerin huoneessa seiniä peittävät kaapit, jotka parin pistokokeen perusteella taitavat olla täynnä kirjeenvaihtoa, kustantajat toisella, ihailijat toisella seinällä. Ihmetystä herättää sekin, että ihailijaposti on lähettäjänimien perusteella aakkosjärjestyksessä. Mutta teettäväthän nuo 40 vuotta mainetta aikalailla.

Edessä on käynnin kohokohta. Esittelyjen jälkeen oli Hergé jättänyt vierailijan piirtäjien ja sihteerinsä huostaan, mutta kehottanut samaala pistäytymään lopuksi juttuhetkellä hänen huoneessaan.

Huone on suuri ja valoisa ja täälläkin pelkkää abstraktiaa, tauluja ja pienenisveistoksia. Mukavia tuoleja, kaksi pöytää, joista toinen kai palvelee varsinaisena työpöytänä, sillä seinällä sen takana on musta taulu luonnostelua varten. Toinen, jonka ääreen Hergé vieraan istuttaa on mahtava kirjoituspöytä.

Hän pahoittelee, ettei studiolla tosiaan ole paljonkaan nähtävää, ei ainakaan nyt kun Tintti ei ole työn alla, ja hymyilee kuullessaan, että nähtävää ei sentään enemmän kuin Tintin-lehden toimituksessa, joka on itseasiassa vain jonkinlainen lehden painajan postilaatikko kaiken muun tapahtuessa päätoimittajan aivokopassa. Hän on kiinnostunut Suomen tilanteesta ja sarjakuvan ja sarjakuvalehtien kehityksestä meillä, nyökkää kuullessaan amerikkalaisten maihinoususta, mutta hämmästyttää sen varhaisuutta ja laajuutta. Fanzineita hän tuntee useita, mutta epäilee hiukan, että sarjakuvan harrastuksen snobbiutumisella on sormensa niiden hirmuisessa sikiämisessä. Nyt on oikea aika esitellä Seura ja vetää esiin Info, Sarjis ja Iiris, jotka ovat onneksi matkassa. Pekko on hauska, omaperäinen ja miellyttää kovasti. Joonas puolestaan on "amerikkalaista tyyliä", hyvää tyyliä, mutta ei pysähdyt sen kummempin. Rontti on oikein hyvä, oikein hauska ja Kari Leppäsen Aurinkoalus saa osakseen pitempääkin tutkiskelua, etenkin kun piirtäjä ei kuulu olevan ammattilainenkaan, myös juoni miellyttää. Kun Romusarjaa on ihmetelty ja Rip Kirby & Co, tunnistettu, voi päätellä vain Aurinkoaluksen tehneen vaikutuksen. Ikävä kyllä takasivun artikkeli sensuurista jää kokonaan käsittelemättä. Undergroundi valtaosaltaan ole tasokasta, tuumii Hergé, mutta sen sijaan sen mielikuvituksekkuus ja viivojen rikkaus on hämmästyttävää. Iiriksestä hän ei kai pelkkää kohteliaisuuttaan lausu suoraa mieli-pidettään, vain "C'est quand même curieux.." (aika ihmeellistä).

Pekka Puupää Infon kansilehdellä tuo heti mieleen Rodinin Ajattelijan (mukana on myös yksi vanha Puupää-kirja, jota hän innoissaan selailee ja muistuttaa "Famille Fenouillard"-sarjasta), sisällöstä kiinnostaa Rislakin artikkeli lastensarjakuvien kapitalismikäsityksestä. Hergé arvelee, että tämä kapitalismi on paljolti "myötä-syntyistä", ottakaa huomioon yhteiskunta, josta piirtäjä tai vaikkapa kriitikko, historioitsija elää. Vaikutteita ja asenteita siirtyy jokapäiväisestä elämästä jne.

Kuullessaan Masin piirtäjän Mort Walkerin vierailusta Genovan sarjakuvapäivillä, hän maanitsee itse osallistuvansa Luccan marraskuun festivaaleille, vaikka kertookin yleensä välttävänsä esiintymistä suurissa tilaisuuksissa. Äkkiä Hergé pyytää anteeksi, poistuu hetkeksi ja palaa mukanaan komea 1969:n laitos ensimmäistä Tintti-kirjaa. Sen hän omistaa Seuralle kertoen samalla oikeusjutuista, jotka hänellä on parhaillaan vireillä Belgian ja Hollannin kolmen mustan pörssin laitosten kustantajia vastaan. Hän katkaisee häkeltyneen kiitoslitanian ja tiedustele, haluaisinko käydä tehtävissä seinän takana työskentelevää Jacques Martinia (Alixin ja LeFranc'in piirtäjä).

Martin tuntee runsaasti fanzineita ja antaa monta osoitetta niitä myyviin liikkeisiin. Lisäksi hän esittelee sensuurin tuhotöitä hänen historiallisissa sarjoissaan. Aika kuluu nopeasti.

Lopulta on aika lausua hyvästit ja kiittää Hergét ja kaikkia muita heidän tavattomasta ystäväisyydestään. Mutta ei riitä, että allekirjoittanut on jo melkoisen pyörällä päästään, belgialainen vieraanvaraisuus antaa tyrmäysiskun Hergén kysyessä, maistuisiko lounas ensimmäisen värittäjän ja piirtäjän Jo-El Azaran seurassa?

Uskomatonta, mutta totta.

SUOMALAISET
SARJAKUVAMIEHET
ISKEVÄT

Kauan odotettu ensimmäinen suomalainen sarjakuvahistoriikki tuli vihdoinkin markkinoille muutama kuukausi sitten. Heikki Kaukoranna ja Jukka Kemppisen Sarjakuvat (Otava) on isokokoinen, 237-sivuinen teos, joka ei jää mitenkään jälkeen ulkomaisista alan teoksista sen enempää ulkoasun kuin sisällönkään puolesta. Kuvitus on runsasta, hyvin valittua ja suurelta osin sellaista mitä ei ole aiemmin näkynyt muissa alan kirjoissa. Kuvat on sijoitettu omille sivuilleen, joita on suunnilleen yhtä paljon kuin tekstisivujakin. Noin puolet kirjasta on omistettu amerikkalaiselle sarjakuvalle, koska "nykyinenkin sarjakuva on olennaisesti amerikkalainen idiom" (Esipuhe). Muun maailman (lähinnä Euroopan) sarjakuva on saanut kovin lyhyen, joskin muuten kohtuullisen esittelyn. Loput kirjasta on omistettu kotimaiselle tuotannolle. Kirjaa täydentävät erinomainen, kommentoitu laaja bibliografia sekä aakkosellinen hakemisto.

Sarjakuvat on nimenomaan sarjakuvan historiikki, sillä siinä seurataan sarjakuvan kehityksen eri vaiheita kuvakerronnan synnystä 1970-luvun alkuun saakka. Teoreettisia pohdiskeluja ei näkökulmista on sijoitettu tekstin lomaan etenkin amerikkalaista sarjaa käsittelevässä osassa. Huomiota kiinnitetään erityisesti sarjakuvan yhteiskunnallisiin sekä mytologisiin aspekteihin, kun taas yhdeksännän taidemuodon esteettinen puoli jää vähemmälle huomiolle. Sarjakuvien kieltä esitellään puolestaan muutamilla kuvasivuilla. Huomattavimmat ulkomaiset sarjat, joista monet ovat meillä valitettavan vähän tunnettuja, ovat saaneet laajan ja perusteellisen analyysin. Aikamme tuoreet ilmiöt, eroottinen ja underground-sarja, on myös esitelty. Kuten sanottu, muun maailman tuotantoa on käsitelty suppean valikoivasti, mutta kuvitus on tässkin runsasta.

Suomalaisen sarjakuvan osuus on merkittävä jo siksi, ettei tällaista yhtenäistä esitystä ole aiemmin ollut lainkaan saatavissa. Tämä jakso on siis erityisen käyttökelpoinen hakuteoksenakin, ja se sisältää muun ohella tietoja ulkomaisen sarjakuvan levikistä ja menestyksestä sekä sarjakuvalehdistön vaiheista maassamme. Aivan viime vuosina pinnalle päässeet sarjakuvien tekijät ovat myös mukana. Muuten mainio kirjallisuusluettelo taas ei juuri suosi suomalaista, sillä siinä ei ole mainittu yhtään meikäläisessä lehdistössä ilmestynyttä alan juttua. Kaiken kaikkiaan on selvää, että ensimmäinen alan suomalainen teos on todella perusteos, jota muuallakin voidaan kadehtia. Ei olisikaan ihme, jos ulkomaisten asianharrastajien keskuudessa alettaisiin nyt innokkaasti opiskella suomen kieltä

Juhani Härmä

KOTIMAASTA

Tove Jansson-näyttely Prahassa

Tsekkiläisen kirjallisuuden museo (Památník Národního Pisemnictví) on järjestänyt yhdessä Amos Andersson taidemuseon kanssa Tove Janssonin tuotantoa esittelevän näyttelyn, joka on Prahassa avoinna 4.10 - 15.12.1972. Näytteillä on 20 kirjaa, 40 kuvaa (ei kuitenkaan alkuperäisinä vaan vedoksina), kaikki kirjankuvituksia (sarjakuvia ei ole mukana), lisäksi valokuvia ja lehtitekstejä. Amos Andersonin museon johtaja Bengt von Bonsdorff piti avajaispuheen.

Kittilän suuri poika

Kalervo Palsa piti näyttelyn "Taidetta Lapista" Ostrobotnialla 16.11 - 3.12. Vuonna 1947 syntynyt Palsa on aiemmin ottanut osaa mm. Nuorten näyttelyyn vuonna 1970 sekä Amos Andersonin taidemuseon sarjakuvanäyttelyyn vuonna 1971. Palsa opiskelee

tätä nykyä Taideteollisen ammattikoulun yleisellä linjalla. Äskettäisessä näytellyssä oli mukana yli 100 teosta, joiden joukossa myös sarjakuvia. Omaperäisiä sarjakuviaan Palse on julkaissut Oulun yliopollaslehdessä; olisi toivottavaa, että ne saavuttaisivat laajemmankin levikin jossain muussa yhteydessä.

Burne Hogarthin Tarzan

Suomalainen Williams jatkaa Hogarthin Tarzanin julkaisemista. Nyt on viimeksi ilmestynyt paitsi uusi erikoisnumero myös Tarzan-jättikirja n:o 2, joka johdannon lisäksi sisältää liki sata Hogarthin piirtämää nelivärisivua. Kun vertaa kirjaa esimerkiksi viimeksi ulkomailta ilmestyneeseen Hogarth-kirjaan (ilmestynyt Italiassa, kustantaja Mondadori, hintan tšekkiläisen kirjakaupan kautta tilattaessa Smk 45,-), saamme todeta että tšekkiläisen laitoksen hinta (Smk 9,50) on suorastaan halpa, jopa siihen nähden, että sivuja on puolet vähemmän. Paperi sitten on tietysti huonompaa, kannet pehmeät ja sidos liimasidos, mutta tšekkiläistä laitosta ei lienekään osoitettu sarjakuvia ikuisuusperspektiivissä harrastavalle niin kuin ulkomailta on tapana. (Tämäkin Mondadorin laitos on kestäväälle paperille painettu kovakantinen ja kunnolla sidottu).

Lapset ja kirjat

Kari Vaijärven toimittamana ilmestyi syksyllä kokoomanide Lapsi ja kirja, joka sisältää lasten lukuharrastuksia käsitteleviä artikkelia. Mukana on pari juttua sarjakuvistakin, ne ovat Satu Apon ja Bengt Packalénin kirjoittamia.

Kova kolli

Fritz the Cat-elokuva on tullut Suomeen - huolimatta hivenen pessimistisistä ennusteluista, joita muistaaksemme Sarjainfon palstoilla esitettiin viime keväänä. Elokuva on pantu kokoon Robert Crumbin sarjakuvien pohjalta, ja kokonaisuus jää vähän rapsodiseksi. Katsomisen arvoinen se ehdottomasti on, ja se onkin saavuttanut aika suuren katsojamäärän Helsingissä.

Veronhyydytystä

Suomalainen Semic Press on ruvennut julkaisemaan Shokki-nimistä lehteä, joka on amerikkalaisen Warren Publicationsin julkaiseman Creepy-lehden tšekkiläinen vastine. Jutut on käännetty ja tekstattu varsin kelvokkaasti, toimitustyön leväperäisyyttäkö sen sijaan on, että tekijöiden nimet, jotka alkuperäinen Creepy tarkasti ilmoittaa joka tarinan yhteydessä, on täällä jätetty pois. Kokonaisuutena Shokki on huomattavasti parempaa tasoa kuin Williamsin tänä vuonna aloittanut Kauhu-niminen lehti, johon tämä lähinnä vertautuu.

Taika-Jim

Apulehti alkoi viime vuonna julkaista Taika-Jimin (Mandrake) seikkailuja pieninä viikoina, joita on tähän mennessä ilmestynyt kuusi. Kustantajaa on kyllä periaatteessa syytä kiittää mainioista ajatuksista, mutta aineiston valintaa on pakko moittia. Vain kahden ensimmäisen kirjan jutut ovat kaikki sarjan alkuperäisen piirtäjän Phil Davisin piirtämiä, muissa kirjoissa on myös nykyisen piirtäjän, Davisia kaikin tavoin heikomman Fredericksin juttuja, joita sitä paitsi parhaillaan julkaistaan Avussa. Lisäksi juttuja on lyhennelty, mikä näkyy liiankin selvästi esim. ensimmäisen kirjan ensimmäisessä sarjassa. Olisi toivottavaa, että vastedes pitäydytäisiin kokonaan sarjan käsikirjoittajan Lee Falkin ja Davisin yhteistyönä syntyneisiin korkeatasoisiin sarjakuviin. Viiden kirjan kannessa muuten väitetään piirtäjäksi Davisia sisällöstä huolimatta.

Sariis

Lokakuussa ilmestyi Sarjiksens kolmas numero, joka sisältää Veikko Savolaisen (Joonas), Timo Aarnialan, Seppo Lindqvistin (Romusarja) Usko Laukkasen (Masto & Mörssy), Hannu Kuukkasen (Rontti), Veli-Pekka Alaren (Pekko), Tarmo Koiviston ja Ilkka Heilän sarjoja. Mukana on myös Osmo Jokisen kirjoitus sarjakuvien väkivallasta.

Kahdesta ensimmäisestä numerosta saattoi jo todeta lehden korkean tason, ja kolmas numero jatkaa samaa linjaa. Kannattaa tutustua.

Pekka Puupää

Tänä vuonna on ilmestynyt 30:s kirja Pekka Puupään seikkailuja. Kirjassa on 77 Toto Fogelberg-Kailan sarjaa, jotka kulkevat vanhoja tuttuja latuja. Kuten hyvin tiedämme, Pekka ei ole enää mikään puupää, vaan useinkin hämmästyttävän nokkela. Pekka ja Pötkö vaikuttavat molemmat varakkailta, vaikeivat näytä tekevän mitään työtä. Justiinallakin on varaa ostella jatkuvasti uusia hattuja, jotka tietysti tarvitaankin kreivitär Pomppalinnan kutsuilla ja taidenäyttelyissä. Sarjan hahmot ovat aika lailla muuttuneet vuosikymmenien mittaan, mutta säilyttäneet kuitenkin muutamia kuvaavia peruspiirteitä.

Aku itse

Suomeksi on hiljattain ilmestynyt alun perin Italiassa julkaistu iso kokomateon Minä Aku Ankka (Sanoma Oy). Ottaen huomioon kirjan ulkoasun on hinta siedettävä, 69 mk) (mainittakoon, että vuonna 1971 ilmestynsen alkuteoksen hinta on 8 000 liiraa eli n. 56 mk). Kirjaan sisältyy värillisinä 16 Carl Barksin klassista seikkailua 1940- ja 1950-luvuilta. Vain osa niistä on aiemmin julkaistu Suomessa, joka on muuten Italian jälkeen ensimmäinen maa, jossa kirja ilmestyy. Ruutujen koolle on ollut pakko tehdä väkivaltaa, jotta ne saataisiin mahtumaan säännömukaisiin raameihin. Väritykset ovat kovin koreita, mutta verrattaessa niitä meillä Akussa julkaistujen sarjojen väriin, voi havaita, että vanhoissa AA-lehdissä on seikkailuista jätetty kokonaisia sivuja julkaisematta. Itse seikkailujen kekseliäisyyttä ja fantasiasia, joka ilmenee sekä juonessa että kuvissa, täytyy tietysti ihaila. Huomiota kiinnittää monien juttujen etnologis-mytologinen luonne: Aku veljenpoikineen (jotka eivät todellisuudessa ole hänen veljenpoikiaan) matkustelee eri puolilla maailmaa ja joutuu tekemisiin mm. inkojen, intiaanien, intialaisten, zombin, yksisarvisen, El Doradon, joulupukin, harpyijoiden, lohikäärmeen ym. olentojen kanssa. Tällaiset jutut asettavat nykyiset Akun seikkailut kiusalliseen aualoon; Akun tämänhetkiset piirtäjät kalpenevat täysin Barksin rinnalla.

Uusia julkaisuja

Mustamuffet sotapolulla, Muffe-maan mahtimies, Muffe-sarja. Peyon Schtroumpf-sarjaku-
van typerrettyjä suomenkielisiä versioita, jotka eivät ole onnistuneet kokonaan
kätkemään alkuteoksen nerokkuutta (Semic Press).

Ahmed Ahne, Bagdadin kauhu (Goscinnny & Tabary), Jumaltenrannan nousu ja tuho
(Goscinnny & Werzo), Mafaldan nro 3 (Quino), Aku Ankka ja kolme muskettisoturia,
Mikki Hiiren kulta-aika, 5, Sanoma Oy:n suomennosjulkaisuja.

Faaraon sikarit (Hergén Tinttiä), Apassibanjoni & Lännen sirkus (Morris &
Goscinnyn Lucky Luke), François-Georgesin Neljä Ässä (Otava)

U L K O M A I S I A L E H T I Ä

ITALIA

Linus: Kaiketi maailman parhaita sarjakuvalehtiä. Ilmestyy yli 100-sivuisena
kerran kuussa vuodesta 1965 lähtien. Keskittynyt amerikkalaisiin mutta myös italia-
laisiin sarjoihin. Vakiosarjoja ja -piirtäjiä: Tenavat, Li Abner, Pogo,
Bristow, Copi, Feiffer, Pulteri, Velho, Pummit; tällä hetkellä myös esim. Corto
Maltese (Hugo Pratt), Valentina (Guido Crepax) ja Fritz the cat (Robert Crumb).
Osoite: Rizzoli Distribuzione, via Civitavecchia 102, 20132 Milano. Tilaushint
8000 liiraa.

Sorry: Ilmestyy joka kuukausi yhden aiheen ympärillä pyörivinä teemanumeroina. Sisältää sarjojen lisäksi myös artikkeleita ja kertomuksia. Syyskuussa ilmestynyt ensimmäinen numero on omistettu dekkareille: Rip Kirby (Prentice), C'Hara (Pratt), Anita (Crepax), Diabolik (A. & L. Giussani) sekä Sam (Walker-Dumas). Osoite: Organizzazione 3 D, via F. Lippi 33/C, 20131 Milano. Tilaushinta 8000 liiraa.

Comics: Neljästi vuodessa ilmestyvä tyylikäs ja korkeatasoinen lehti, jota julkaisee Rooman yliopiston kasvatustieteellinen instituutti. Pyrkii käsittelemään "cartooningin" eri aspektoja. Viimeisessä numerossa (4/72) Rinaldo Trainin raportti New Yorkissa keuhkokuumeesta pidetystä sarjakuvakongressista, Hogarthin upeita värillisiä Tarzan-kuvia, raportti Zagrebien animaatiofilmifestivaalista sekä italialaisia sarjoja. Osoite: via F. Domiziano, 9 c.p., 00145 Roma. Tilaushinta 3000 liiraa.

Comics World: Genovalaisen seuran Club Gli Amici del Fumetto:n hyväasuinen jäsenlehti. Ilmestyy kolmesti vuodessa vuodesta 1967 lähtien. Julkaisee artikkelien ja informaation lisäksi myös sarjakuvia (esim. 2/72: Dan Barryn Flas Gordon). Seuran osoite: Via L. Montaldo 22/17, 16137 Genova.

Il Fumetto: Italialaisen ANAFin (Sarjakuvien ystävien kansallinen yhdistys) neljästi vuodessa ilmestyvä kookas, asiapitoinen jäsenlehti. Laaja arvostelu- ja informaatio-osasto. Numerossa 7 Guido Buzzellin tyrmistyttyä fantasiasarja "I labirinti" (julkaistu aiemmin ranskalaisessa "Charliessa"). Seuran osoite: Via Paolo Fabbri 88, Bologna.

ESPANJA

Bang! Käsittelee suurelta osin espanjalaista sarjakuvaa, mutta tänä vuonna myös esim. science fictionia ja Flas Gordonia (n:o 7-8). Melko runsaasti kuvitettua. Ilmestyy epä säännöllisesti, n: on hinta yl. 75 pesetaa. Julkaisee lisäksi samannimistä monistettua tiedotuslehteä joka toinen kuukausi (sisältää myös artikkeleita, kuten esim. Tarzanista). N: on hinta 35 pesetaa. Osoite: Apartado de Correos 9231, Barcelona 12.

Xanadu: Graphisin ohella toinen sarjakuvia käsittelevä lehti, jonka artikkelit ovat kolmikielisiä on espanjalainen Xanadu - Estudios monográficos del comic. Lehti ilmestyy epä säännöllisesti, ensimmäinen numero viime vuoden lopulla. Se esitteli espanjalaisen veteraanipiirtäjän Emilio Frexasin ja hänen tuotantoaan. Kielet: espanja, ranska, englantia. Julkaisija: Comundi, S.A., Marco Aurelio 9, Barcelona 6, Espana.

RANSKA JA BELGIA (kts. myös INFO n:o 4)

Alfred: Ranskankielinen, S.F.B.D:n, Société française de bandes dessinées'n virallinen äänenkannattaja. Infon kaltainen moniste, 8 sivua, 12 numeroa vuodessa. Nämä ja lisäksi kaksi uusintapainoista vanhoista sarjoista saa liittymällä S.F.B.D.'hen 30 frangin vuosimaksulla. Jäsenyys oikeuttaa lisäksi 4 tilaisuuteen Pariisin dekoratiivisten taiteiden museossa. Claude Moliterni, 36 rue des Boulangers, Paris V, France.

n:o 34: IV sarjakuvakonferenssi, fanzine-uutisia, sarjakuvalehti uutisia ympäri maailmaa, lisäksi fanzineista, pikku-uutisia vähän kaikista.

n:o 35 Claude Moliternin pääkirjoitus: Luccan 9:nnet sarjakuvafestivaalit, Luccan Yellow Kid-palkinnonsaajat, 7 sivun katsaus uusiin albumeihin, sarjakuvalehtiin ja fanzineihin.

BD 70 n:22 Mitä sarjakuvista lehdissä, 5:n kärkeä, Comic-Books Story 5. Deadman ja fantastinen sarjakuva, sarjakuvailanne, Zairessa, sarjakuvauutisia, Jidéhem, ostan-myynti, Philémon & Talon albumeissaan, Greg'iä. M. Schelfhout, 216 ch de Haecht, 1920 Diegem, Belgique 5 n:oa 40 Fb.

Falatoff n:o 11: Sarjakuvia, sarjakuvalehti- ja fanzinepörssiä, jossa mukana myös Sarjainfo (vaatimattomalla ulkoasullamme ironisoidaan hyvänsuovasti), Raymond Macherot, M:n bibliografia. S. Intergueix, 3 bis chem. des Carrières, 95 Soisy-s-Montmorency, France. 12 n:oa 17 FF.

Robidule n:o 5: Michel Greg, pikku-uutisia, sarjakuvalehdet, fanzinet, lukijain nurkkaus, kertomus by Soupault, amatöörisarjakuvia. Daniel Baum, 84 av. des Eperviers, 1150 Bruxelles, Belgique. 3 n:o 100 Fb, 6 n:o 220 Fb.

Parallax: monistettu englanninkielinen fanzine, joka ilmestyy neljästi vuodessa. Käsittelee sarjakuvan lisäksi myös esim. jännityskirjallisuutta. N:ossa 7 kirjoitus australialaisista fanzineista, eri maiden fanzineiden esittelyä, arvosteluja sekä lukijain kirjeitä. Osoite: Julien C Raasveld, Steyn 5, B-2710 Hoboken, Belgium.

Schtroumpf (Les cahiers de la bande dessinée): Ranskankielinen, kiistatta yksi kielialueen parhaimmista. Normaalinumerossa nois 35 offset-sivua, 6 numeroa vuodessa, kuvitus aina runsasta, paljon dokumentteja, artikkeleja tukemassa, useimmiten kukin numero omistettu yhdelle tai kahdelle piirtäjälle, skenaaristille tai vastaavalle. Parhaat bibliografiat. Numero 6 FF, vuositilaus 30 FF, Jacques Glénat, 17 av. Alsace-Lorraine, 38 Grenoble, France.

n:o 17/18: Michel Gregin haastattelu, Michel Greg Skenaristi, Achille Talonin törmäilyt, Zig & Puce ja muutamia muita esim. Rock Derby, Greg ja hänen studiosa, Gregin bibliografia, "viimeinen valtti" - sarja Gregin alkutaipaleelta, Edouard Paapen haastattelu, Jean Valhardi, Marc Dacier, Luc Orient, Paapen tyyli, Paapen bibliografia.

Ran Tan Plan: Ranskankielinen, samoin kuin edellinenkin, yksi aparhaimmista. Viimeisimmässä numerossa 80 sivua, offset, runsaasti kuvitusta, usein enne julkaisemattomia vanhoja dokumentteja. Fanzinen julkaisussa on C.A.B.D:illa Belgian sarjakuvan ystävien kerholla merkittävä osuutensa. Toimittaja Andre Leborgne, Avenue Van Volxem 435, B-1060 Bruxelles. Numeron hinta 110 Fb, vuositilaus (4) 410 Fb.

n:o 25: Les Tunique Bleues-sarjaan piirtäjä Salvérius on kuollut. Tintin-lehden historiaa, osa 2, vuodet 1952-1955, samojen vuosien bibliografiaa: Fuhckenista Aidansiin, tämä on jo nähty! - runsaasti kuvitettu artikkeli pagioinnista, ostanmyyn, Tibet'in ja Duchateaun haastattelu, Tibet'in bibliografia, Batman-vanha batsarja, toinen osa, Bonvin Sturmtruppen-uuden sarjan esittely, Franquinin luomuksia, Fin nimikirjoituksia, Fanzine-pörssi, jossa mukana Info n:o 3.

ENGLANTI JA USA

Uutta ja erinomaista USAsta: voitte nyt lukea kuudentoista, pian ehkä useammankin englanninkielisen sarjan yhden viikon päivästripit kerralla! Joukossa sarjoja niin jenkeistä kuin Englannista ja Australiasta, mm. Jeff Hawke, Batman, Rip Kirby, Phantom, Flash Gordon ... Lehden nimi on The Menomonee Flash Gazette, se ilmestyy viikottain, numeron hinta 45 c., 12 numeroa 5.50, 26 n:o 11 ja 56 n:o 21 \$. Kirjoittakaa tuota pikaa osoitteella Jerry Sinkovec, N85 W16505 Mary Court, Menomonee Falls, Wisconsin 53051, USA.

Aku Ankkailejoille tiedoksi: Dan Lewonczyk, 62 Summit Street, Newington, 06111 Connecticut, USA. julkaisee harrastelijalehteä nimeltä Vacation in Duckburg. Nimestäkin voi jo päätellä, että lehti on kokonaisuudessaan omistettu ankoille, Barksille ja Disneyn tuotannolle yleensä. Numero maksaa 1\$50c.

Amerikkalaista Free Fall-fanzinea on ilmestynyt kaksi numeroa. Julkaisija on Mike Main (9207 Navios Dr, SE., Huntsville, Al., 35803), ja lehti maksaa 40 centtiä. Paljon supersankari-intoilua.

N:o 1: sarjakuva-alan pikku-uutisia, Mark Evanierin haastattelu, hän on Jack Kirbyn työtoveri DC-yhtiössä, Paul Chadwikin ja Mainin sarjakuva, juttu Ghost Riderista, juttu Roy Thomasista, joka on supersankaritarinoiden kirjoittaja, James Blishin haastattelu, hän on kirjoittanut mm. novelleja ja sciencefictionia, katsauksia sci-fi televisio-ohjelmiin, juttu ja bibliografia Dr Doomista, kolumni, pääkirjoitus.

N:o 2: kirjeitä, juttu Teräsmiehen kaupungin kaimasta Metropolitista Illinoisissa, tutkimus time travel'ista sarjakuvissa, sarjakuva, tv-ohjelmista, Chadwikin mielipidejuttu sarjakuvatilanteesta, jossa keuhataan Marvelia ja DC:tä, katsaus sarjakuvakokoomateksiin, Mainin juttu omasta supersankaristaan, sekalaista sciencefictionist. (Kts. myös Sarjainfo 1972:5)

Kaksi aivan välttämättömiä fanzinea amerikkalaisten super-sarjojen ystäville:
THING, Douglas Gifford, 15 Bourne Avenue, London N 14 6PB, England. Tämä 12 p maksava myyntiluettelo on kannesta kanteen täynnä keräilijäin tarjouksia ja halvoin hinnoin. Toinen samanlainen on Fantasy advertiser, Derek G. Skinn, 116 Western Rd., Goole, Yorkshire, England. Hinta 10 p., englantilaisempi, myös artikkeleita ja sarjakuvia.

M U U A L T A

Le Beaver n:o 16, loka-marraskuu 72. 17 Holly Rd. Hampstead 254, Montréal, Québec, Canada.

Beaver kertoo, että lehden toinen toimittaja Ralph Alfonso on juuri kuollut auto-onnettomuudessa. Alfonso on kunnostautunut mm. arvostelemalla suomalaista sarjakuvaa. Beaver Beaverin ilmestymiseen Alfonso kuolema ei vaikuta.

Numeron pääjuttu on Max Fleischerista, mm. Kippari Kalle-elokuvien animaattorista, joka kuoli 84-vuotiaana syyskuussa. Lisäksi tietoja Disney-elokuvista ja muistakin. Kehutaan Hogarthin Tarzan-sarjasta koottua kirjaa (Watson-Gupthill, \$ 9,95). Lehdessä on hyvin esillä palsta Uutisia Suomesta, jossa kerrotaan mm. Sarjakuvaseuran toiminnasta, sekä Alfonso juttu Sarjis n:o 2:sta ja Superprolea. Alfonso kehuu Sarjiksien piirtäjiä ja kertoo nimeltä mainiten Kari Leppäsestä. "Aurinko-
Alus on erityisen hyvin tehty sciencefiction-sarja. Tekijä on kyennyt vangitsemaan espanjalaisen sarjakuvataiteen pääelementit ja järjestämään ne hyvin persoonalliseksi kokonaisuudeksi..." Superprolea kirjoittaja sanoo kirokun mielenkiintoisen tuntuiseksi, vaikkei piirrospuoli olekaan paras mahdollinen.

Lisäksi tietoja Israelin sarjakuvatilanteesta ja eräistä arabinkielisistä sarjakuvalehdistä. Kaikkia haukutaan enemmän tai vähemmän.

Tanskalaisen Tegneserieklubben Asterixin Serienytn:o 10 1972. Arvostelua Reinhold Reitbergerin ja Wolfgang Fuchsin suuresta sarjakuvahistoriikista (Comics - Anatomie eines Massenmediums). Walt Disney - artikkelisarjan viides osa. Schtroumpf (Muffe) - sarjakuvakirjojen piirtäjän Peyon esittely. Lyhyt esittely virolaissyntyisestä, Ruotsissa vaikuttavasta Rolf Gohs-nimisestä piirtäjästä. Osoite: Juni Alle 79, 2730 Herlev, Danmark.

Thug, 17 (1972:3). Seriefrämjandet (c/o Palmgren Hjärnegatan 6, 11229 Stockholm, Sverige). Esitellään Göteborgin sanomalehtimieskorkeakoulussa 1971 tehty tutkimus sotasarjakuvien kielestä, kuvista, arvostuksista (tekijät Ingrid Andersen, Thomas Blomberg & Eva Kallerdal) Peyon Schtroumpfit (Smurferna) esitellään, Lee Falkin Tukholmanvierailusta & Mustanaamiosarjan kehityksestä, 14 sivua Mustanaamiota (Wilson McCoy'n piirtämä). Lopuksi esitellään tsekkiläisen Petr Sadeckyn Octobriana-sarjakuva.

Graphis: Sarjainfon edellisessä numerossa kerrottiin sveitsiläisestä Graphis-lehdestä. Muutannia lisätietoja: Kyseinen numero oli 159, ja seuraavakin numero (160) sisälsi muutamia sarjakuvia käsitteleviä artikkeleita. Lehden kustantaja on julkaissut sarjakuvanumerot kirjankin muodossa nimellä The Art of the Comic Strip. Artikkelit ovat mielenkiintoisia, mutta kirjasta tulee kalliin puoleinen, varsinkin kun kaikki artikkelit ovat kolmella kielellä, englanniksi, ranskaksi ja saksaksi. (Hinta tšekkiläisessä kirjakaupassa Smk 68.15)

UTTA KIRJALLISUUTTA

Uusi Lucky Luke nimeltä Chasseur de primes (Palkkionmetsästäjä) Tekijät, kuten ennenkin, Morris ja Goscinny. Kustantaja Dargaud.

Teräsmiehen ystävien, vihamiesten sekä sarjakuvatutkijoiden iloksi on ilmestynyt 386-sivuinen Superman from the 30's to the 70's (Spring Books 1972), jota on saatavissa ainakin suurista helsinkiläisistä kirjakaupoista. Hinta on hämmästyttävän halpa, n. 17:50. (Samaisesta teoksesta on olemassa kovakantinen, 10 \$ eli yli 40 mk maksava laitos!) Kirjaan sisältyy 28 juttua vuosilta 1938-1971, osittain värillisinä. Kirja antaa hyvän kuvan Teräsmiehen itsensä sekä Teräsmies-sarjakuvan kehityksestä vuosien mittaan - sankari on saanut uusia piirteitä ja kykyjä mutta muuttunut myös haavoittuvammaksi, ja sarjat taas ovat käyneet yhä mielikuvituksellisemmiksi ja hurjemmiksi. Lisää valaistusta antaa myös E. Nelson Bridwellin ikkürinen johdanto. A must for all Superman-lovers!

Den stora serieboken n:o 3 on ilmestynyt tänä syksynä ja lieene saatavissa hyvistä kirjakaupoista. (Sarjan ensimmäinen opus on ilmestynyt suomeksi Weilin & Göös'n kustantamana nimellä "Suuri sarjakuvakirja". Uusimman, 144-sävuisen kirjan varsinaisena otsikkona on De gamla goda Comics toimittajina ovat Jørgen Sonnergaard sekä Werner Wejp-Olsen, kustantaja on Carlsen/if ja hinta n. 10:30. Kirja sisältää 20 ei aivan tuoretta sarjaa, joista monet tosin ilmestyvät yhä ja ovat meilläkin tunnettuja. Erinomaisesta sisällöstä mainittakoon värillinen jakso toisesta Tintti-seikkailusta (Tintti Kongossa), klassinen Li'l Abner-seikkailuja, alkuaian Tenavat-juttuja, muutamia 1930-luvun Vihtori ja Klaara-juttuja (väreissä) Krazy Kat, Little Orphan Annie, Kippari Kalle, Mustanaamio, Kissalan pojat, Adamson, jne. Dick Tracy-episodi on törkeästi silvottu ja muutamia juttuja ei ole julkaistu kokonaisuina ilmeisesti pituutensa vuoksi. Ehdottomasti tutustumisen arvoinen kirja.

Englanniksi on nyt saatavilla v. 1971 ilmestynyt saksalaisten Reitbergerin ja Fuchs'n Comics - Anatomie eines Massenmediums. Teoksen nimi on englanniksi Comics - Anatomy of a Mass Medium (Studio Vista London 1972). Kuten tunnettua, teos käsittelee sarjakuvien historian lisäksi sen sosiologisia, esteettisiä ja mytologisia aspekteja, kritiikkiä, sensuuria sekä sarjakuvan suhteita muihin taiteisiin. Kuvitus on runsasta ja yleensä onnistuneesti valittua. Hinta n. 58:80 (hieman halvempi kuin alkuteoksen hinta.)

Winson McCayn Little Nemo in Slumberland - kokoomateos ilmestyy joulun alla yhtä aikaa USAssa ja Länsi-Saksassa. Julkaisijat ovat Nostalgia Press ja Melzer-Verlag. Aiemmin on Ranskassa ja Italiassa julkaistu laaja Little Nemo-kirja.

PIKKU - UUTISET

Valokuva - lehti olisi halukas julkaisemaan valokuvausaiheista suomalais-
ta sarjakuvaa. Lehti ilmestyy kerran kuussa. Asiasta kiinnostuneet
voivat ottaa yhteyttä lehden toimitussihteeriin, puh. 663 433.
Lehden osoite: Korkeavuorenkatu 2 b F, 00140 Helsinki 14.

++++++

MUUAN SUFFRAGETTI

Wonder Woman on nostettu USAn naisasialiikkeiden sankareiden joukkoon.
Vuonna 1941 luotu sarjakuvasankari (kaunis nainen, joka menettää voimansa,
jos mies sitoo hänet) on "ainoa oman persoonallisuuden omaava sarjakuva-
sankari, ruumiistunut naisellinen itseluottamus ja solidaarisuus". Holt,
Rinehart & Winston-kustantamo julkaisee valikoiman Wonder Womanin parhaita
seikkailuja; kirjaan kirjoittavat esseensä feministi Gloria Steinem ja
psykologi Phyllis Chesler.

++++++

Belgialainen piirroselokuva Lucky Lukesta on tämän lehden ilmestyessä
alkanut pyöriä Helsingissä.

++++++

MIKKI HIIRI VIIPURISSA

Vesa Oittinen kertoi nähneensä Leningradin matkallaan viime kesänä Viipu-
rin sivukadulla jäätelöauton, jonka kylkeen oli maalattu Mikki Hiiri,
"ei ehkä aivan onnistuneesti, mutta silti täysin tunnistettavasti". Tutki-
mattomat ovat Hiiren tiet.

++++++

Kissalan pojat täyttivät 75 vuotta 12 päivä joulukuuta. Esitämme
parhaat onnittelumme pirteille vanhuksille.

++++++

Suomalainen MAD on kuollut 1.11.1972, kolmantena elinvuotenaan. Esitämme
vilpittömät surunvalittelumme.

++++++

Ranskankielisen sarjakuva-alan suurimpia uutuuksia ensi vuonna tulee ole-
maan Le Journal de Lucky Luke-niminen uusi sarjakuvalehti, jossa aiotaan
julkaista kielialueen parhaimpia lännensarjoja. Lehti tulee ilmestymään
Ranskassa, Belgiassa, Italiassa ja Hollannissa.

++++++

AL CAPP EDISTYKSELLISENÄ

Al Capp on edistyksellisempi sarjakuvapiirtäjänä kuin poliitikkona. Capp, joka on Li'l Abnerin tekijä, pitää itseään liberaalina. Takavuosina hän kuitenkin kävi väittelemässä kampuksilla opiskelijoiden kanssa ja piirsi rumia kuvia risuparroista. Syksyn presidentinvaalikampanjassa Capp oli innokas Nixonin tukija. Hän kävi puhumassa Nixonin puolesta Englannin televisiossa, ja lehdet julkaisivat kansikuvia, joissa Dogpatchin väki kantoi vaalijulisteita. "Nixon puhuu enemmistön, myös meidän julkisten enemmistön puolesta. Nixon on rauhan mies. Mutta hän tietää, että rikollinen ei usko hyvyyteen vaan poliisin patukan kovuuteen", Capp julisti. Hänen mukaansa USA on tehnyt köyhiensä hyväksi enemmän kuin mikään kansakunta koskaan ja ottanut lisäksi vastaan Ugandan aasialaisia (muutama sata henkeä). J.R.

----- (Toimituksen eriävä mielipide: Tuskinpa kenenkään edistyksellisyyttä - sarjakuvanpiirtäjänkään - voidaan mitata muuten kuin kyseisen henkilön poliittisten mielipiteitten tai tekojen nojalla. Toimitus esittää sovittavaksi, että Cappin edistyksellisyys on sitä tai tätä, mutta on hän silti hyvä käyttämään kynäänsä ja mielikuvitustaan. H.K.)

S A A P U N E I T A K I R J E I T Ä

Lukijan kirje:

Mielestäni tilanne infossa on nurin narin. Pikkuriikkinen toimitus häärää otsa hiessä muutamane vakituksine avustajineen saadakseen kokoon milloin ohuemman, milloin paksumman numeron. Mutta me lukijat senkun istumme ja odotamme, että postiluukusta pamahtaa. Näin on toimituksella liian suuri urakka, samoin kärsii infon monipuolisuus. Ulkomaanasiat ovat liian hallitsevia, ainakin näin alussa kun kotikenttä on ruotimatta. Jutunjuurta ei puutu. Pelkäävätkö ihmiset kirjoittaa, vai mikä on hätänä? Keräilijät pitää ensimmäisinä mobilisoida, kynät käteen! Haluan aluksi jutun vaikkapa Seikkailusta Seikkailuun-lehdestä, mutta toimitus alkoon vaivautuko, asialle joku muu vapaaehtoinen. Kiitos!

Nimimerkki "Vihainen"

Olemme periaatteessa aivan samaa mieltä "Vihaisen" kanssa. Toivomme todella hartaasti, että seuran jäsenet lähettäisivät Infoon juttujaan, samoin haluaisimme kovasti kuulla mielipiteitänne ja toiveitanne Infon sisällöstä. Toistaiseksi olemme saaneet varsin vähän kommentteja ja toivomuksia. Mitä tulee kotikentän ruotimiseen, sitä on erittäin vaikea tehokkaasti tehdä nykyisin voima- ja rahavaroin. Toivoisimmekin, että kustantajat lähettäisivät seuralle sarjakuvalehtiä ja kirjojaan, jotta niitä voitaisiin Infossa käsitellä. Tätä nykyä on kovin työlästä pitää lukua edes kaikista alan kotimaisista julkaisuista, saati sitten ulkomaisista. Ulkomaisista sentään tiedetään tarkkaan alan vierasmaalaisista lehdistä, ja seura sekä sen yksityiset jäsenet ovat saaneet vastaanottaa ulkomaisten seurojen ja asianharrastajien ystävällisesti lähettämiä julkaisuja. Niitä on Infon numeroissa referoitu, ja näin tullaan ymmärrettävästi vastedeskin tekemään. Yritämme tietysti parhaan kykymme mukaan käsitellä kotimaan tapahtumia ja tuotantoa - toivottavasti yhä suuremman kustantajien ja seuran jäsenten avun turvin.

Toimitus.

KIRJE AMERIKKALAISelta SARJAKUVAN YSTÄVÄLTÄ:

Olen kovin innostunut saamaan suomalaisia tai muun kielisiä sarjakuvalehtiä, kaikkia, joissa vain esiintyy Lois Lane lausumassa muutamia sanoja. Vaihtaisin niitä mielelläni haluamiinne amerikkalaisiin sarjakuvalehtiin. Voin ostaakin, mutta haluaisin, että ilmoittaisitte hinnat USAn valuutassa. Osoite: Edward G. Kenyon.